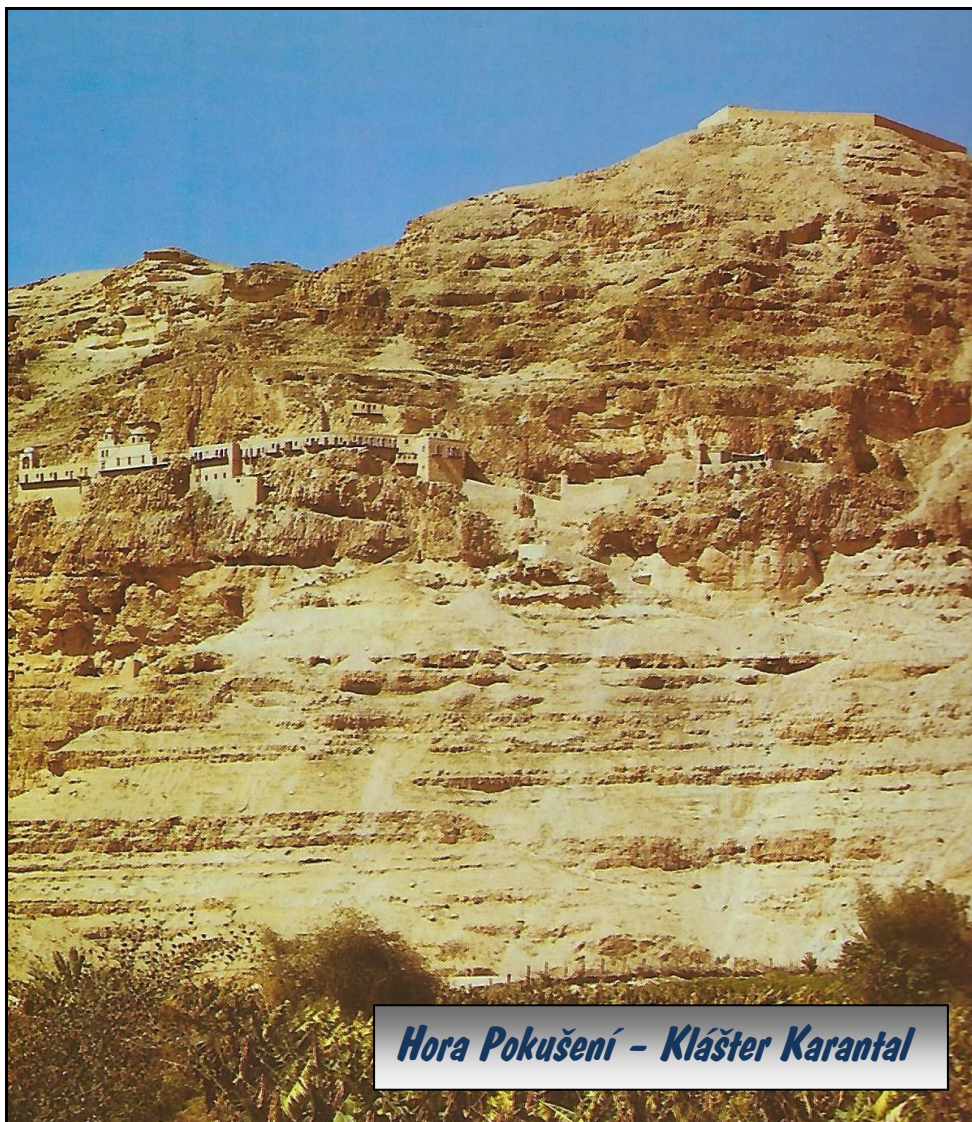

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

20. ROČNÍK - BŘEZEN 2022 - ČÍSLO 213

FARNÍČEK

Hora Pokušení - Klášter Karantál

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

v pondělí jsem se vrátil z poutní duchovní cesty do Izraele „Po stopách zaslíbení daných Izraeli“. V neděli 20. 2. po ranní bohoslužbě u sester Benediktinek v jejich kostele na Bílé Hoře jsme odjeli autobusem na letiště a kolem poledne odstartovalo letadlo směr Izrael na letiště v Tel Avivu. Název putování – ODVAHA VYJÍT – ze své země, ze své každodennosti do nové země jako Abrahám.

V pondělí bylo putování s Abrahámem, Izákem, Jákobem s tématem - VÍRA V ZASLÍBENÍ.

V úterý jsme putovali pouští s Josefem Egyptským s tématem – OBĚŤ K ZÁCHRANĚ – s obsahem lidského zranění (vize, krize, snaha, dar, služba).

Ve středu putování s Mojžíšem na Sinaj s tématem – PŘIJETÍ VZTAHU JAKO ZÁVAZKU – smlouva Desatero.

Ve čtvrtek putování s Józuelem do Jericha s tématem – BÝT NA STRANĚ HOSPODINA. Putování pouští jako dlouhá výchova generací...

V pátek Král v Izraeli, Davidovo město Jeruzalém a Jižní Judské království s postavami Davida a Šalomouna s tématem – KDO JE KRÁL? – vzor krále – autority.

V sobotu – království severního Izraele a proroci – Eliáš a další s tématem – TY SE JICH NEBOJ A MLUV! – proroci – rušitelé falešného klidu, výzva k novému obrácení.

V neděli – Pokračování života ze zaslíbení ve Starém Zákoně s tématem – ODVAHA POKRAČOVAT – zaslíbení daná Izraeli, křesťanská účast na těchto zaslíbení díky Kristu – v judaismu a křesťanství.

V pondělí – Boží zaslíbení pro každého z nás tam, kde jsme doma. S tématem – ZASLÍBENÍ PRO MŮJ ŽIVOT.

KAŽDÝ DEN MĚL TŘI SLOŽKY:

1. Hlubokou, společnou ranní modlitbu většinou v nějakém krásném přírodním prostoru – poušť, ruina starověkého sídla, synagogy asi půl hodiny zpěvu žalmů, četby Písma, krátké úvahy k tématu, spontánní přímluvy a Otče náš.
2. Každodenní bohoslužba v kostele, přírodě, na vysoké „stolové hoře“ s četbou úryvků Písma k danému tématu (viz výše).
3. Výklad základního tématu třemi vynikajícími průvodce: Láďou Heryánem, vedoucím cestovky Petrem Křížkem a židovským průvodcem „Danim“ s českými kořeny.

Bratři a sestry,

píši to jako podnět k dalšímu hlubšímu prožívání postního období s texty Písma.

Všem vám ze srdce žehná o. Josef.

CESTA DO OTCOVA DOMU

Postní období je časem zvláště příhodným k obnovení chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Postní doba začíná udělováním „popelce“ - sypáním popela na hlavu s výzvou: „Obrátte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž ve své dobrotě a moudrosti připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují. To, co v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec, je nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý, lhostejný... Prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my. Písmo však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme.

Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život.

HŘÍCH A POKÁNÍ

Od Boží lásky člověka dělí nedůvěra k Bohu, svévole, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bobu, nechat se jím milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak „negativní“ aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt „pozitivní“: rozhodnutí pro dobro,

OBNOVA KŘTU

Obnova křtu (o velikonoční noci) úzce souvisí s obnovou celého křesťanského života. Křtem Bůh člověka činí účastným na svém životě. Milost křtu je Božím darem, který se má ale rozvíjet. Proto potřebuje naši spolupráci, neboť jen tak může přinášet plody. Postní doba je obdobím přípravy na znovuprožití a obnovu křestního spojení s Bohem.

PRAKTICKÉ KROKY K NAPLNĚNÍ POSTNÍ DOBY

Ježíš řekl: „První přikázání je toto: ... Bůh náš, je jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé pak je toto: 'Miluj bližního svého jako sám sebe!' Většího přikázání nad tato dvě není. “ (Mk 12,29-31) Pravé pokání je spojené s obnovou vztahu lásky k Bohu, bližnímu i k sobě.

MILUJ BOHA

Láskyplný vztah s Bohem lze prohlubovat hledáním Božích cest a odvracením se od zla, prohlubováním důvěry v Boží tvůrčí lásku a moc, nasloucháním Božímu slovu v Bibli, modlitbou, účastí na svátostném životě, účastí na životě církve, skutky lásky k bližním...

MILUJ BLIŽNÍHO

Tím, že jsme poznali Boží lásku (1 Jan 4, 8.16), jsme uschnouti, vyzváni a posilněni lásku rozdávat dál. Lidská solidarita nemůže být založená na žádném jiném poselství, než na tom, že jsme bratry a sestrami, dětmi stejného Otce. Otce, který sám je pramenem věčné lásky a který nás učí, že milovat se dá jen zdarma.

MILUJ SEBE SAMA

Pokud člověk nemá skutečně rád i sám sebe (v pravém slova smyslu), když k sobě nemá opravdovou úctu, příslušející Božímu stvoření, nemůže se stát takovým, jakým ho chce mít Bůh. Takový člověk není schopen opravdové lásky ani k Bohu, ani k bližnímu... Kdo sám sebe nemiluje, stává se egoistou, sobcem. Lásku k sobě lze rozvíjet ve vědomí toho, že jsem jedinečné a milované dítě Boží.

KATECHEZE O SVATÉM JOSEFOVI – DOMNĚLÝ JEŽÍŠŮV OTEC

Šestá ze série katechezí o sv. Josefovi.

Tato katecheze byla uvedena úryvkem z Matoušova evangelia:

Hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ (Mt 1,20b-21)

Drazí bratři a sestry, dnes budeme rozjímat o svatém Josefovi jako Ježíšově otci. Evangelisté Matouš a Lukáš ho představují jako domnělého Ježíšova otce, nikoli jako jeho biologického otce. Matouš to upřesňuje a vyhýbá se formulaci "zplodil", která se v rodokmenu používá pro všechny Ježíšovy předky, ale definuje ho jako "manžela Marie, z níž se narodil Ježíš, zvaný Kristus" (1,16). Zatímco Lukáš to vyjadřuje slovy, že byl Ježíšovým otcem, "jak se věřilo" (3,23), tj. že vystupoval jako jeho otec.

Abychom pochopili domnělé či zákonné otcovství Josefa, musíme mít na paměti, že ve starověku byla na Východě velmi rozšířená instituce adopce, a to více než v dnešní době. Člověk si vzpomene na v Izraeli běžný případ "levirátu", který je v Deuteronomiu formulován takto: "Když budou bydlet bratři spolu a jeden z nich zemře bez syna, nevdá se žena zemřelého jinam, za cizího muže. Vejde k ní její švagr a vezme si ji za ženu právem švagrovství. Prvorozený syn, kterého porodí, ponese jméno jeho zemřelého bratra, aby jeho jméno nebylo z Izraele vymazáno" (Dt 25,5-6). Jinými slovy, rodičem tohoto dítěte je švagr, ale zákonným otcem zůstává zemřelý, který novorozenému dítěti poskytuje veškerá dědická práva. Tento zákon měl dvojí účel: zajistit potomky zesnulého a zachování pozůstalosti. Josef jako oficiální otec Ježíše využívá práva dát svému synovi své jméno a právně ho uznat. Právně je otcem, ale ne generativně, nezplodil ho.

Ve starověku bylo jméno synonymem identity člověka. Změna jména znamenala změnu sebe sama, jako v případě Abrama, jehož jméno Bůh změnil na "Abrahám", což znamená "otec mnoha", "neboť", jak říká kniha Genesis, "bude otcem mnoha národů" (Gn 17,5). Totéž platí o Jákobovi, který je nazýván "Izrael", což znamená "ten, kdo bojuje s Bohem", protože bojoval s Bohem, aby ho přiměl dát mu požehnání (srov. Gn 32,29; 35,10).

Především však pojmenovat někoho nebo něco znamenalo potvrdit svou autoritu nad pojmenovaným, jako to udělal Adam, když dal jméno všem zvířatům (srov. Gn 2,19-20).

Josef už věděl, že pro Mariina syna je připraveno jméno od Boha - Ježíšův pravý otec, Bůh, mu dal jméno - jméno "Ježíš", což znamená "Pán zachraňuje", jak mu vysvětlil anděl: "Neboť on zachrání svůj lid od jeho hříchů" (Mt 1,21). Tento zvláštní aspekt postavy Josefa nám dnes umožňuje přemýšlet o otcovství a mateřství. A to považuji za velmi důležité: přemýšlet o otcovství v dnešní době. Žijeme totiž v době notorického osiření. Je to zvláštní: naše civilizace je tak trochu sirotek a toto osiření je cítit. Kéž nám postava svatého Josefa pomůže pochopit, jak vyřešit pocit osiřelosti, který nás dnes tolik zraňuje. Nestačí přivést na svět dítě a říci, že jste také jeho otcem nebo matkou. "Otcové se nerodí, ale stávají se jimi. A nestávají se jím jen proto, že přivedete na svět dítě, ale protože za něj přebíráte odpovědnost. Pokaždé, když někdo přebírá odpovědnost za život druhého, v jistém smyslu vůči němu uplatňuje otcovství" (*Patris corde*). Mám na mysli zejména všechny ty, kteří se otevírají přijetí života cestou adopce, což je velkorýsý a krásný postoj.

Svatý Josef nám ukazuje, že tento typ svazku není druhotný, není to nic vedlejšího. Taková volba patří k nejvyšším formám lásky, otcovství a mateřství. Kolik dětí na světě čeká, až se o ně někdo postará! A kolik manželů si přeje být otci a matkami, ale z biologických důvodů toho nejsou schopni, nebo, i když už děti mají, chtějí se podělit o rodinnou náklonnost s těmi, kteří zůstali bez rodičů. Nesmíme se bát zvolit cestu adopce, podstoupit "riziko" přijetí dětí. A dnes se s osiřením pojí i jisté sobectví. Nedávno jsem mluvil o demografické zimě, kterou dnes prožíváme: lidé nechtějí mít děti nebo chtějí mít jen jedno a ne víc. A je mnoho párů, které nemají děti, protože je nechtějí, nebo mají jen jedno, protože nechtějí další, ale mají dva psy, dvě kočky... Ano, psi a kočky nahrazují děti. Ano, je to směšné, rozumím, ale je to realita. A toto popírání otcovství a mateřství nás znevažuje, bere nám lidskost. A tak civilizace stárne a ztrácí lidskost, protože se ztrácí bohatství otcovství a mateřství. A země trpí, protože nemá děti a - jak někdo poněkud vtipně řekl - "a kdo teď bude platit daně na můj důchod, když nejsou děti? Kdo se o mě postará?" zasmál se, ale je to pravda. Prosím svatého Josefa o milost, aby probudil svědomí a abychom přemýšleli o tomto: mít děti. Otcovství a mateřství jsou plností lidského života. Přemýšlejte o tom. Je pravda, že pro ty, kdo se zasvěcují Bohu, existuje duchovní otcovství a duchovní mateřství; ale ti, kdo žijí ve světě a žení se, musí myslet na to, že budou mít děti, že jim budou obětovat svůj život, protože to oni jim budou zavírat oči, tedy myslíme na svou budoucnost. A také, pokud nemůžete mít děti, přemýšlejte o adopci. Ano, je to riziko: mít dítě je vždycky riziko, ať už přirozené, nebo adoptované. Rizikovější je však nemít žádné děti. Rizikovější je popírání otcovství, popírání mateřství, ať už skutečného, nebo duchovního. Muž a žena, kteří dobrovolně nerozvíjejí smysl pro otcovství a mateřství, přicházejí o něco hlavního, o něco důležitého. Přemýšlejte o tom, prosím. Doufám, že instituce budou vždy připraveny pomoci v tomto smyslu s adopcí, seriózně dohlížet, ale také zjednodušit potřebný postup, aby se mohl splnit sen tolika dětí, které potřebují rodinu, a tolika manželů, kteří se chtějí darovat v lásce. Před časem jsem slyšel svědectví jednoho člověka, lékaře - významného ve své profesi -, který neměl děti a rozhodl se se svou ženou jedno adoptovat. A když přišel čas, nabídli jim jedno a řekli: "Ale nevíme, jak to bude s jeho zdravím. Možná může mít nějakou nemoc." A on - protože už dítě viděl - řekl: "Kdybyste se mě na to zeptal, než jsem přišel, možná bych řekl ne. Ale viděl jsem ho: přijímám ho." Je to touha být otcem, být matkou i v adopci. Nebojte se toho. Modlím se, aby se nikdo necítil být ochuzen o pouto otcovské lásky. A aby ti, kdo trpí osiřením, mohli pokračovat bez tohoto ošklivého stavu. Kéž svatý Josef ochraňuje sirotky a pomáhá jim, a kéž se přimlouvá za páry, které si přejí mít dítě. Za to se společně modleme:

Svatý Josefe, který jsi miloval Ježíše otcovskou láskou, buď nablízku mnoha dětem, které nemají rodinu a touží po otci a matce.

Podpoř manžele, kteří nemohou mít děti, pomoz jim, aby skrze toto utrpení objevili větší cíl.

Dej, aby nikomu nechyběl domov, pouto, člověk, který by se o něj či o ni staral, a uzdrav sobectví těch, kdo se uzavírají před životem, aby otevřeli svá srdce lásce.

Amen.

AMORIS LAETITIA (RADOST Z LÁSKY)

POSTSYNODÁLNÍ APOŠTOLSKÁ EXHORTACE O LÁSCE V RODINĚ

ŘÍM 2016 – (ČESKY PAULÍNKY 2016)

Co předcházelo: Přípravná synoda o rodině a jejím poslání 2014.

Dlouhý seriál katechezí papeže Františka od 17. 12. 2014 do 27. 12. 2015

Biskupská synoda na téma: „POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ RODINY V CÍRKVI A VE SVĚTĚ“,

My máme ve Farníčku papežovy katecheze a v kostele promítání papežových videoposelství o rodině vždy 1x měsíčně – 3. pátek po večerní bohoslužbě.

5. KATECHEZE: RODINA: POTOMSTVO

Katecheze papeže Františka, generální audience 11. 2. 2015

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Po zamyšlení nad postavami matky a otce bych v dnešní katechezi chtěl mluvit

o dítěti nebo lépe o potomstvu. Vyjdu přitom z krásného Izaiášova obrazu. Prorok říká:

„Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce“ (Iz 60,4- 5a). Je to nádherný obraz,

obraz štěstí vzniklý shledáním rodičů a dětí, kteří společně putují vstříc budoucí svobodě a pokoji, po dlouhém období odloučení a rozdělení, kdy se židovský lid

nacházel daleko od svojí vlasti. **Existuje totiž těsné spojení mezi nadějí lidu a harmonií mezi generacemi. To si musíme dobře uvědomit.** Radost dětí rozechvívá srdce rodičů

a otevírá budoucnost. Děti jsou radostí rodiny i společnosti. Nejsou problémem reprodukční biologie, ani jedním z mnoha způsobů seberealizace. A tím méně jsou majetkem rodičů. Nikoli, děti jsou darem, dárkem. Děti jsou dar. Každé je jedinečné

a neopakovatelné a současně má nezaměnitelný vztah ke svým kořenům. Být synem

a dcerou podle Božího plánu, znamená nést s sebou paměť a naději lásky, která uskutečnila sebe samu tím, že předala život jiné, původní a nové lidské bytosti. A pro

rodiče je každé dítě sebou samým, jiným a odlišným. Dovolte mi jednu rodinnou vzpomínku. Pamatuji si na svoji maminku, jak o nás říkala - bylo nás pět - „Mám pět

dětí.“ A když jsme se ptali, které je nejoblíbenější, odpovídala: „Mám pět dětí jako pět prstů. Když ublíží jednomu, pocítím bolest. Když druhému, tak také. Pocítí to všech pět.

Všechno jsou moje děti, ale liší se jako prsty jedné ruky. A taková je rodina. Děti jsou různé, ale všechny jsou dětmi.

Dítě je milováno, protože je dítě. Nikoli proto, že je krásné, takové či onaké, ale protože je dítětem! Nikoli proto, že smýšlí jako já anebo ztělesňuje moje touhy. Dítě je dítětem:

život zrozený námi, ale určený jemu, jeho dobru. Dobru rodiny, společnosti a celému lidstvu. Zde pramení také hloubka lidské zkušenosti být synem či dcerou, která nám

umožňuje objevit nezištnou dimenzi lásky, která nás nepřestává udivovat. Je to krása toho, že jsme milováni dříve. Děti jsou milovány, ještě než přijdou. Často potkávám

maminky, které mi na náměstí ukazují, že čekají dítě, a žádají požehnání... tyto děti jsou milovány ještě před příchodem na svět. Taková je štědrost lásky. Jsou milovány ještě

před narozením podobně, jako nás Bůh vždycky miluje první. Jsou milovány ještě předtím než by si něco zasloužily, ještě před tím než dovedou mluvit či myslet, dokonce

dříve než přijdou na svět! Být dětmi je zásadní podmínkou poznání Boží lásky, která je posledním zdrojem tohoto autentického zázraku dítěte.

Do duše každého, jakkoli křehkého dítěte Bůh vkládá pečeť této lásky, která je základem osobní důstojnosti, kterou nic a nikdo nebude moci zničit.

Dnes je pro děti těžší představovat si svoji budoucnost. Otcové, jak jsem naznačil v předcházejících katechezích, možná učinili krok zpět a děti jsou si méně jisté, když mají kráčet vpřed. **Dobrému vztahu mezi generacemi se můžeme naučit od našeho nebeského Otce, který ponechává každému z nás svobodu, ale nikdy nás nenechává samotné. A když chybujeme, On nás stále trpělivě sleduje a svoji lásku k nám neumenšuje.** Nebeský Otec ve svojí lásce k nám neustupuje zpět. Vždycky jde vpřed a pokud nemůže vpřed, čeká na nás, nikdy se nevrací zpět; chce, aby jeho děti byly odvážné a postupovaly vpřed.

Děti nemají mít strach ze závazku tvořit nový svět. A je správné, touží-li, aby byl lepší než ten, který obdrželi! Je však zapotřebí činit to bez arogance, bez domýšlivosti. Vždycky je třeba umět přiznávat dětem hodnotu a rodiče je vždycky třeba ctít. Čtvrté přikázání požaduje po dětech - a všichni jimi jsme - aby ctili otce i matku (srov. Ex 20,12). **Toto přikázání následuje hned po těch, která se týkají samotného Boha.** Obsahuje totiž něco posvátného, něco božského, co je u kořene každého jiného druhu mezilidské úcty. Biblická formulace ke čtvrtému přikázání dodává: „abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“ Mocný svazek mezi generacemi je zárukou budoucnosti a zárukou opravdu lidských dějin. Společnost dětí, které nectí rodiče, je společností beze cti. Nejsou-li ctěni rodiče, pak mizí vlastní čest! Takovou společnost pak bude tvořit vyprahlá a chtivá mládež. Ale bude to také společnost lakomá, neochotná k rodičovství, nemilující děti, které považuje hlavně za starost, tíž a riziko. Taková společnost je depresivní. Pomysleme na mnohé společnosti, které známe tady v Evropě. Jsou to společnosti v depresi, protože nechtějí děti, nemají děti a porodnost nedosahuje ani jednoho promile. Proč? Každý z nás o tom může přemýšlet

a odpovědět si. Je-li na početnou rodinu pohlíženo jako na zátěž, pak tu něco nehraje! Rodičovství **musí** být zodpovědné, jak učí encyklika *Humanae vitae* bl. Pavla VI., a mít více dětí se nemůže stát automaticky nezodpovědnou volbou. Avšak rozhodnutí nemít děti je egoistické. **Rodičovstvím se život omlazuje a získává energii, obohacuje se a nikoli ochuzuje.** Děti se učí brát na sebe starost o rodinu, dozrávají ve sdílení svých obětí, rostou v doceňování svých darů. Radostná zkušenost sourozenectví sytí úcty i péči rodičů, kterým náleží naše uznání. Mnozí z vás zde přítomných mají děti a všichni jsme dětmi. Udělejme jednu věc. Ztišme se na minutu. Každý z nás ať v srdci mlčky přemýšlí o svých dětech, pokud je má. A všichni myslíme na svoje rodiče a děkujeme Bohu za dar života. Mlčky. Ti co mají děti, ať myslí na ně, a všichni myslíme na svoje rodiče. Pán ať žehná našim rodičům a vašim dětem! Ježíš věčný Syn, který se stal synem v čase, ať nám pomáhá hledat cestu k novému rozjasnění této tak prosté a tak obrovské lidské zkušenosti, kterou jsou děti. Rodičovství je tajemstvím, které obohacuje život všech a přichází od samotného Boha. Musíme jej znovu objevit, překonat předsudek a ve víře a dokonalé radosti toto tajemství žít. Je tak krásné, když chodím mezi vámi a vidím tatínky a maminky, kteří zvedají svoje děti k požehnání. Takové gesto je skoro božské. **Děkuji vám, že jej konáte.**

ARCIBISKUP GRAUBNER K VÁLCE NA UKRAJINĚ

S prosbou k Pánu za mír na Ukrajině a za smíření celebrou olomoucký arcibiskup Jan Graubner minulou nedělní mši svatou v katedrále sv. Václava. Na pomoc válkou sužovanému ukrajinskému lidu byl rovněž určen výnos finanční sbírky při této nedělní bohoslužbě. (Ve Fryštáku se vybralo více jak 40.000,- Kč – Pán Bůh zaplat' všem)

„Tvrdá skutečnost války otřásla celým světem, který s nelibostí zjišťuje, že je naivnější a bezbrannější, než si připouští: věřili jsme, že nám už se nemůže stát to, co se dělo našim předkům,“ řekl ve své homilii arcibiskup Graubner. Nemuselo by to se přitom podle něj stát, kdyby se lidé nechali vést moudrostí Božího slova, a ne lidskými vůdci s jejich omezeními nebo jen vlastními názory.

„Někteří si pak dokonce myslí, že objektivní pravda neexistuje, že každý si může vytvořit a prosadit pravdu svou. Extrémní příklad vidíme dnes na Ukrajině: agresor si vymyslí důvody pro své činy, nestydatě šíří lži, o nichž tvrdí, že jsou pravda, a možná tomu i sám věří. Mnozí důvěřiví lidé mu pak naletí. Rozumní křesťané ale mají úžasnou výhodu, když spoléhají na Krista, který je skutečným vítězem nad hříchem i nad smrtí,“ zdůraznil olomoucký arcibiskup.

V tomto duchu pak je podle něj třeba nabízet Bohu také své modlitby za Ukrajinu i v následujících dnech. „Prosíme, aby zlo ztratilo svou moc: přidejme k modlitbám i prosbu za to, aby ztratilo svou moc také v nás. Prosíme, aby pravda zvítězila nad lží: udělejme všechno pro to, abychom se nijak nepodíleli na šíření pomluv, urážek a falešných zpráv. Prosíme, aby ve světě zavládla Boží moudrost: dejme si záležet na tom, abychom Boží slovo uváděli ve skutek, a ono tak projevovalo svou moudrost v nás. Prosíme, aby přišel mír a zvítězila láska: ukazujme svým jednáním, jak láska dokáže vítězit odpouštěním a nezištnou službou,“ vyzval všechny věřící arcibiskup Jan Graubner. Čím upřímněji se o to každý bude snažit, tím silnější bude jeho modlitba, dodal a své kázání uzavřel: „Nebude to lehké. Myšlenka na ty, kdo bojují a snášejí válečná utrpení na Ukrajině, nás ovšem může povzbudit a své nasazení a vytrvalost můžeme také Bohu nabídnout jako prosbu za jejich posilu. Tak bojujeme duchovně spolu s nimi.“ K modlitbě a postu za ukončení konfliktu na Ukrajině vyzvali biskupové ČR společně s papežem Františkem, Charita ČR na pomoc trpícím vyhlásila finanční sbírku. Arcibiskup Graubner také zaslal dopis s vyjádřením podpory třem představitelům katolických církví na Ukrajině.

RŮZNÉ ZPŮSOBY ZBOŽNOSTI OD FRANTIŠKA SALESKÉHO

Z „Úvodu do zbožného života“ od svatého Františka Saleského

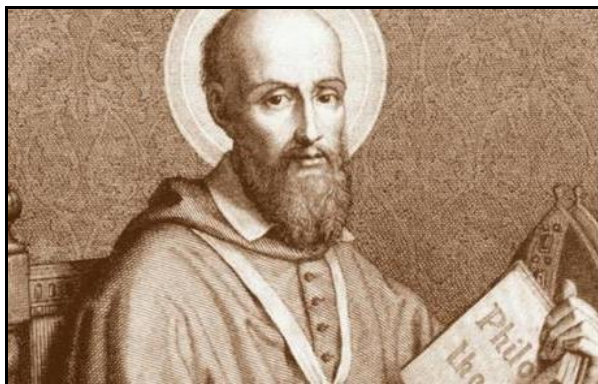
Při stvoření nařídil Bůh rostlinám, aby nesly plody, každá podle svého druhu. A tak přikazuje Bůh také křesťanům, živým rostlinám své církve, aby přinášeli plody zbožnosti, každý podle svých vlastností, stavu a povolání.

Jinak má pěstovat zbožnost šlechtic než řemeslník, jinak sluha než kníže, jinak vdova, neprovdaná dívka nebo žena, žijící v manželství. A nejen to; je třeba i vykonávání zbožnosti přizpůsobit schopnostem, činnosti a úkolům každého zvlášť.

Řekni mi, Filoteo, bylo by vhodné, aby biskup vyhledával samotu jako kartuziáni?

A manželé aby se nestarali o majetek o nic víc než kapucíni; řemeslník aby zůstával celé dny v kostele jako řeholník, a naopak řeholník byl stále zaneprázdňen všemožnými věcmi ve prospěch bližního jako biskup? Nebyla by taková zbožnost směšná, vyšnitá a nesnesitelná?

Přesto však velmi často dochází k takovému omylu a absurdnosti. Zcela neprávem, Filoteo, neboť je-li zbožnost pravá a upřímná, nic neničí, naopak zdokonaluje a dovršuje všechno; a jestliže někdy odporuje a brání nějakému řádnému povolání a stavu, je to nepochybně zbožnost falešná. Včela sbírá svůj med z květů a přitom je nepoškodí a neničí, zanechá je neporušené, čisté a svěží, jak je nalezla. A pravá zbožnost působí ještě lépe, neboť nejen že žádné povolání nebo činnost neporuší, ale naopak dodává jim větší hloubku a krásu. Jako drahokam, hozený do medu, nabývá většího lesku, každý podle své barvy, tak se stává člověk příjemnějším a dokonalejším ve svém povolání, je-li spojeno se zbožností: péče o rodinu je skrze ni více prostoupená pokojem, láska mezi manžely je opravdovější, služba představenému věrnější a jakékoli povolání se vykonává s větší ochotou a lépe.

Je omylem a přímo bludem chtít zbožný život vyloučit z družiny vojáků, z dílny řemeslníků, ze dvora knížat, z domácnosti manželů. Je pravda, Filoteo, že v těchto povoláních nelze pěstovat zbožnost čistě kontemplativní, mnišskou a řeholní; ale kromě těchto tří druhů zbožnosti je ještě mnoho jiných, vhodných zdokonalovat ty, kdo žijí ve stavech světských. Ať jsme tedy kdekoli, můžeme a máme usilovat o dokonalý život.

CHARITA VYHLÁSILA SBÍRKU NA UKRAJINU

V reakci na válku Ruska proti Ukrajině a z toho plynoucího rizika další eskalace ozbrojeného konfliktu vyhláší Charita Česká republika veřejnou sbírku na pomoc obyvatelům zasažených oblastí.

V důsledku vleklého ozbrojeného konfliktu se východ Ukrajiny potýká s dlouhodobou humanitární krizí. Ruské uznání separatistických republik a vstup ruské armády na jejich území dramatickou situaci v zemi ještě prohloubí, další desítky tisíc lidí budou nuceny uprchnout z postižených oblastí a budou potřebovat pomoc se zajištěním základních životních potřeb.

Ve spolupráci s naším dlouholetým partnerem, Charitou Ukrajina, se v první fázi zaměříme na okamžitou podporu lidí zasažených novými boji, ať již zůstanou ve válečné zóně, nebo budou nuceni uprchnout. Tato pomoc se soustředí na zajištění základních potřeb, jako jsou voda, potraviny, hygienické potřeby či přístřeší.

Součástí intervence je i poskytnutí psychologické pomoci.

Na bezprostřední pomoc uvolnila Charita Česká republika z krizového fondu částku 500 000,- Kč.

„Situace na Ukrajině je již nyní alarmující, východ země čelí humanitární krizi nepřetržitě od roku 2014. Eskalace konfliktu ještě dál – a zřejmě bohužel dramaticky – zvýší počet těch, kteří budou potřebovat bezprostřední pomoc při zajištění základních životních potřeb. Jsme připraveni se na pomoci takto postiženým obyvatelům podílet, a to tím spíše, že se jedná o zemi nám tak blízkou,“ říká Evžen Diviš, regionální manažer pro oblast postsovětských zemí a Blízkého východu.

Veřejná sbírka

Charita Česká republika proto vyhláší veřejnou sbírku Charita pro Ukrajinu na pomoc lidem zasaženým ozbrojeným konfliktem v této zemi.

SBÍRKOVÝ ÚČET MÁ ČÍSLO 55660022/0800 U ČESKÉ SPOŘITELNY, VARIABILNÍ SYMBOL 104

Příspěvek je možné také zasláním dárcovské SMS na číslo 87 777 ve tvaru: DMS CHARITASVET 30, DMS CHARITASVET 60 nebo DMS CHARITASVET 90

„Výtěžek sbírky pomůže lidem zasaženým válkou zajistit základní životní potřeby.

Děkujeme všem, kteří obyvatelům Ukrajiny v téhle těžké době pomohou,“ dodává Evžen Diviš.

Charita pomáhá na Ukrajině dlouhodobě. Zajistili jsme například zlepšení dostupnosti a rozsahu zdravotní péče na východní Ukrajině či podpořili vnitřně vysídlené občany země. Pomáháme také s rozvojem a poskytováním sociálních služeb i materiální pomocí.

Krizový fond Charity Česká republika je tvořen z výtěžku Tříkrálové sbírky. Slouží na pomoc obyvatelům stíženým nenadálou přírodní pohromou či válečným konfliktem.

Děkujeme za vaši pomoc.

- 2.3. Popeleční středa
 6.3. 1. neděle postní
 13.3. 2. neděle postní
 19.3. Slavnost svatého Josefa
 20.3. 3. neděle postní
 25.3. Slavnost Zvěstování Páně
 27.3. 4. neděle postní

POSTNÍ DOBA ZAČÍNÁ POPELCEM, ALE VRCHOLÍ OHNĚM

NAŠE SRDCE VŽDYCKY NĚKAM TÍHNE

Ježíš řekl: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Bible, Mt 6,21). Naše srdce vždycky někam směřuje jako kompas hledající směr. Lze ho přirovnat i k magnetu, který potřebuje k něčemu přilnout. Avšak přilne-li pouze k věcem tady na zemi, stane se dřívě či později jejich otrokem. Věci, které nám mají sloužit, se stávají věcmi, kterým sloužíme. Ať už je to vzhled, nebo peníze, kariéra, zábava – žijeme-li pro ně, stanou se bůžky, které nás používají; nebo sirénami, které nás mámí, ale potom nás stejně opouštějí a nechávají napospas.

UPŘÍT POHLED K TOMU, CO ZŮSTÁVÁ

Jestliže však naše srdce přilne k tomu, co nepomíjí, nalezneme sebe sama a staneme se svobodnými. Právě postní doba osvobozuje naše srdce od marností. Je dobou uzdravení ze závislostí, jež nás odvádějí od podstatného. Postní doba je výzvou a příležitostí, abychom upřeli pohled k tomu, co zůstává.

JEŽÍŠ NA KŘÍŽI JE JAKO KOMPAS

Kam tedy upřít zrak v postní době? To je prosté. K Ukřižovanému. Ježíš na kříži je jako životní kompas, který ukazuje k nebi. Prostota dřeva, Pánovo mlčení a sebezřeknutí z lásky nám ukazují potřebu prostšího života osvobozeného od přílišného shonu po věcech.

Ježíš nás z kříže učí odvaze odříkání. Nikdo z nás totiž pod tíží nadměrných břemen nepostoupí vpřed. Potřebujeme se uvolnit od chapadel konzumu i léček sobectví, od stále rostoucí chtivosti, od neustálé nespokojenosti, od srdce zavřeného potřebám chudých.

Život s Ježíšem je obtížný. Ale vede k cíli.

Je život, který nám Ježíš nabízí, obtížný? Ano, je! Ale vede k cíli, jak ukazuje postní doba. Ta sice začíná popelcem, ale vrcholí ohněm Velikonoční noci a odhalením, že Ježíšovo tělo není v hrobě zpopelněno, nýbrž slavně vzkříšeno. A to platí i pro nás, kteří jsme prach: pokud se obrátíme se svými slabostmi k Bohu, vydáme se tak na cestu lásky a přijmeme život, který nezaniká.

Ježíš na dřevě kříže plane láskou a volá nás k zapálenému životu, který se nikdy neztratí v popelu světa. Volá nás k životu, který žhne láskou a nikdy nezaniká v průměrnosti.

POBOŽNOSTI KŘÍŽOVÉ CESTY

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže, abychom ho oplakávali, ale abychom změnili své smýšlení a jednání, abychom my sami nepůsobili utrpení sobě a druhým.

Křížové cesty budou každý pátek od 17:40.

KAJÍCÍ BOHOSLUŽBY

budou v liché neděle, to je 6. 3., 20. 3. a 3. 4. vždy v 16:00.

Na obojí jste srdečně zváni.

Kající bohoslužba má tuto strukturu:

Slyšení Božího slova

Rozjímání Božího slova

Zpytování svědomí

Vyjádření lítosti kajícími litaniami

Prosba za odpuštění sobě i druhým dobře vnímanou modlitbou Otče náš.

Závěrečné požehnání.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5 .3. 2022 V NÁKLADU 200 KS.